Kirsty Greenwood

Romantic hero

Proloog

Er zit een vreemde man op mijn bank.

Een cowboy.

Een cowboy zonder shirt, welteverstaan. Hij zit daar met een volledig ontbloot bovenlijf: gespierd, zongebruind, vol blauwe plekken en onder vegen die verdacht veel op houtskool lijken. Maar ik gil niet. Ik dacht altijd dat ik zou gillen in zo'n situatie, lees: inbraak, plotselinge verschijning van een cowboy in mijn woonkamer, mogelijke naderende moord op mijn persoon. Maar in plaats daarvan grijp ik het eerste wat binnen handbereik is om mijn naaktheid te bedekken. Uiteraard is dat de rode spinnenbaret die ik gisteren van mevrouw Casablancas heb gekocht. Een van de dunne pijpenragerpoten prikt in mijn bovenbeen. Au.

'Ga weg, alsjeblieft,' zeg ik tegen de vreemdeling, mijn trillende stem zeker twee octaven hoger dan normaal. 'I-ik weet niet wat je in mijn huis doet, waarom je hier bent, maar je zit hier verkeerd en je moet nu meteen weg.'

Hoe is hij hier überhaupt binnengekomen? Ik werp een blik op de voordeur, die zoals altijd op slot zit. Het raam staat open, maar mijn appartement ligt op de vierde verdieping. Is hij langs de gevel omhooggeklommen?

De man kijkt me aan, zijn blik onleesbaar in de schaduw van zijn stetson-cowboyhoed. Hij knippert een paar keer achter elkaar, alsof hij net wakker is geworden, en wendt snel zijn ogen

af van mijn naakte lichaam, wat opvallend respectvol is voor een indringer die mogelijk van plan is om me te vermoorden. Misschien is hij geen moordenaar maar een inbreker?

'A-als je een inbreker bent, dan valt er een eind verderop veel meer te halen.' Mijn woorden buitelen over elkaar heen. 'Ik ben maar een schrijver. Ik heb alleen maar spullen van sentimentele waarde.' Ik wijs naar mijn televisie. 'Je mag mijn tv wel hebben, als je wilt? Hij is alleen best oud. Geen OLED of zo. In Marylebone hebben ze vast veel modernere apparatuur. En ook sieraden. Zilverservies, Birkin-tassen, noem maar op. Er staat daar een heel chic huis, op...'

Zodra het tot me doordringt dat dit niet het moment, of de situatie, is om behulpzaam te zijn, val ik stil.

De man staart fronsend naar zijn stoffige cowboylaarzen en wrijft over de stoppels op zijn kaak.

Een bijzonder aantrekkelijke kaak, trouwens.

Doe even normaal, Gertie.

'Als je nu meteen weggaat, beloof ik dat ik de politie niet zal bellen.' Ik probeer mijn stem iets van gezag te geven. Maar ik lieg, want natuurlijk ga ik de politie bellen. De bewoners van Marylebone moeten op zijn minst gewaarschuwd worden dat ze hun deuren extra goed op slot moeten doen.

De man komt overeind van de bank; zijn kastanjebruine stetson komt gevaarlijk dicht bij het plafond. Hij zet een stap naar voren.

'Alsjeblieft, vermoord me niet!' piep ik. 'Ik heb misschien niet veel om voor te leven op dit moment, maar ik wil niet dood.'

Heel even zie ik mijn eigen begrafenis voor me. Zou Henry huilen als ik doodging?

Ja, hij zou wel huilen.

Toch?

De cowboy houdt zijn blik op de vloer gericht terwijl hij zijn hoed afneemt.

'*Ma'am*,' zegt hij met een onmiskenbaar zuidelijk Amerikaans-Engels accent. 'Ik ben niet van plan om je te vermoorden.' Hij kijkt naar mijn open raam en fronst. 'Maar je moet me één ding vertellen: waar ben ik in godsnaam?'

1

48 uur eerder

Om een goede romanceschrijver te zijn, moet je met heel je hart geloven in waar je over schrijft: van eerste zoenen die alles op zijn kop zetten tot zwaarbevochten happy endings, van *slow burns* die zo pijnlijk spannend zijn dat je ervan gaat hyperventileren tot het idee dat ieder mens een perfecte match heeft. Een goede romanceschrijver moet geloven dat liefde alles is wat je nodig hebt, zelfs als het bewijs voor het tegendeel zich opstapelt. Dus ook op de donkere dagen. Ook wanneer het leven tegenzit. Zelfs dan moet je ervan overtuigd blijven dat elke minuut die je besteedt aan het verzinnen van fictieve mensen die verliefd worden op andere fictieve mensen de moeite waard is. Je moet pal achter de overtuiging blijven staan dat jouw verhalen ertoe doen, dat ze vreugde brengen, dat ze lezers hoopvoller achterlaten dan voordat ze jouw woorden lazen. Voor cynici is er geen plaats in het romancegenre. Om goed te zijn in dit vak moet je er volledig voor gaan: zonder twijfel, tot over je oren verliefd op de liefde. Je moet een hopeloze romanticus zijn.

En ik, Gertie Bickerstaff, was zo'n romanticus. De allergrootste. Stapelverliefd op de liefde.

En mijn eigen leven leek die overtuiging alleen maar te bevestigen. Ik had bijna vier jaar een relatie met de charmante, knappe, zeer volwassen Henry Irving, met wie ik samenwoonde in een piepklein maar dromerig appartement in

Bloomsbury, Londen. Er stonden vier romanceboeken op mijn naam. Zou je kunnen zeggen dat ik het goed voor elkaar had? Jazeker. Was ik misschien iets té tevreden met mezelf? Absoluut. Was ik verrast toen Henry ineens zei dat hij wat afstand nodig had, omdat hij zich emotioneel afgestompt voelde in onze relatie? Dingdingding!

Toen hij die woorden uitsprak, liet ik het stuk chocoladetaart dat ik net naar binnen aan het werken was uit mijn handen vallen en riep 'Wáááát? Neeee!' als een personage in een sitcom.

Emotioneel afgestompt. Au.

Tja, dat krijg je ervan als je denkt dat je alles op orde hebt.

Nu, vier weken later, staat mijn status als hopeloze romanticus behoorlijk op losse schroeven. Ik zit aan mijn keukentafel naar mijn laptopscherm te staren en probeer iets te schrijven. Zonder succes. Mijn vingers zweven boven het toetsenbord. Klaar om letters in woorden te veranderen, woorden in zinnen, zinnen in hoofdstukken en hoofdstukken in het laatste deel van mijn *Bedlam Creek*-romanceserie, dat over precies zeventien dagen op het bureau van mijn uitgever moet liggen.

'Kom op, jongens,' zeg ik, terwijl ik mijn personages probeer te verleiden iets te zeggen, te doen, te voelen of te denken. Wat dan ook. Al is het maar een sprankje inspiratie. 'Ik heb een deadline.'

Maar mijn hoofdpersoon, Cassidy Oakley, en haar romantische held, Ethan Calhoun, doen niets. Ze zitten vast in de slotscène van mijn laatste *Bedlam Creek*-boek. De beelden in mijn hoofd, normaal zo levendig tijdens het schrijven, zijn vervaagd tot een grijze waas. Mijn geliefde Cassidy zegt niets. Ze beweegt niet. De film in mijn hoofd staat stil. En zonder die film komen de woorden niet.

Ik slof naar het aanrecht om thee te zetten en vang een glimp op van mijn spiegelbeeld in de glimmende waterkoker. Mijn gezicht, inmiddels permanent vochtig van de tranen, is

dof en vlekkerig. Mijn lange, donkerblonde haar is veranderd in een ongekamd, pluizig vogelnest en mijn wenkbrauwen naderen langzaam de staat van wenkbrauw, enkelvoud.

Ik blaas mijn wangen bol en laat de lucht ontsnappen.

Ik ben de laatste tijd echt één grote natte dweil. Ik schuifel door mijn appartement en laat een spoor van doorweekte zakdoekjes achter. En dan is er natuurlijk nog die golf van schaamte die onvermijdelijk volgt op al dat geslof en gehuil.

Een coolere, zelfverzekerdere, onafhankelijkere vrouw zou dit liefdesverdriet aangrijpen als de start van een nieuw hoofdstuk. Een kans om te groeien, jezelf opnieuw uit te vinden. Ik wil die vrouw zijn. Ik wilde dat ik die vrouw was. Ik heb echt geprobeerd om die vrouw te zijn, maar het lukt me gewoon niet. En dat komt, tja... door mijn persoonlijkheid.

Ik haal diep adem en probeer ergens nog een beetje vechtlust vandaan te toveren. Een sprankje hoop. Een beetje schwung. Alles behalve dit zielige, sombere niets waarin ik al een maand ronddobber.

'Kom op, Gert,' spreek ik mijn vervormde spiegelbeeld in de waterkoker toe. 'Rammel jezelf door elkaar! Wees sterk! Wat zou een dappere heldin doen in deze situatie? Wat zou Florence Pugh doen?'

Als antwoord persen mijn ogen er een nieuwe lading tranen uit, deze keer vergezeld van een snottebel die gevaarlijk aan één neusgat bungelt.

Nou. Ik ben duidelijk niet geboren voor de hoofdrol.

2

Onverwacht single zijn is lastig als je je hele leven deel hebt uitgemaakt van een duo. Omdat ik altijd de toegewijde sidekick van mijn grote zus Josie ben geweest, heb ik geleerd dat het leven met zijn tweeën in alle opzichten beter is. Josies lef compenseerde mijn terughoudendheid. Mijn standvastigheid hield haar uit de problemen - meestal dan. Mijn neiging om op de achtergrond te blijven werd perfect aangevuld door Josies drang naar de spotlight. Zij hield van koken, ik van eten; zij was de zig, ik de zag. Het klopte gewoon. Met Josie voelde alles lichter. De vreugde was groter en het verdriet minder zwaar. Voor mij was het gewoon wiskunde: twee is beter dan één.

Dus toen Josie overleed en ik anderhalve week later de knappe, zelfverzekerde Henry ontmoette, voelde het vanzelfsprekend, troostend en heerlijk afleidend om verder te gaan als zijn toegewijde sidekick. Maar nu is hij ook weg. En voor iemand die haar hele leven heeft geloofd dat ze pas compleet is als onderdeel van een geheel, betekent het plotseling wegvallen van die andere helft dat ik niet meer goed functioneer. Ik ben een halve versie van mezelf op dit moment. Ik ben... Nou ja, gewoon lichtelijk gestoord momenteel.

Dit zijn bijvoorbeeld drie lichtelijk gestoorde dingen die ik doe sinds Henry vorige maand is vertrokken:

1. Mijn zonnebril op sterkte de hele dag binnen dragen, omdat de zomer het meest romantische seizoen is en deze meedogenloze augustuszon, gezien de omstandigheden, voelt als iets opdringerigs, treiterigs en volkomen ondraaglijks. Elke keer dat ik die zonnebril opzet, zing ik '*Hello darkness, my old friend*', en daar knap ik een paar tellen van op.
2. Elke avond minstens vier loeisterke zelfgemaakte cocktails drinken uit Stanley Tucci's lockdownreceptenoeuvre, een afhaalmaaltijd met veel vlees bestellen, en met oortjes in veel te hard naar 'End of the Road' van Boyz II Men luisteren. Vervolgens hang ik een beetje doelloos rond in mijn appartement, zuchtend en steunend van verdriet terwijl ik mijn eten naar binnen werk.
3. Voor mijn literair agent, Bridget, verbergen dat het me totaal niet lukt om ook maar één woord te schrijven van het laatste deel van de *Bedlam Creek*-serie. Het boek dat ik over minder dan drie weken moet inleveren. En waarvoor ik al een voorschot heb ontvangen.

Het helpt ook niet dat mijn appartement ook mijn werkplek is en dat elke hoek me aan die lieve Henry herinnert. De keukentafel waaraan hij elke ochtend zat te krabbelen in een notitieboek met leren kaft terwijl hij werkte aan de roman die uiteindelijk op de longlist van de Booker Prize zou belanden. Het bed waarop hij honderden verse rozenblaadjes had uitgestrooid als verrassing voor Valentijnsdag. De olijfgroene fluwelen fauteuil waar hij me op zijn schoot trok, zijn gezicht in mijn hals begroef en me vertelde dat ik zijn favoriete geur ter wereld was, zelfs lekkerder dan een pas afgestreken lucifer. En daar, op de koelkast, hangt onze uitnodiging voor het verjaardagsweekend van zijn beste vriend Jim, die veertig wordt. Ik

had me er extra op verheugd, omdat ik zo hou van de romantiek van een chic hotel. Bij het erkerraam vertelde hij me huilend dat ik niet langer genoeg was. Dat ik hem niet genoeg uitdaagde. Dat we te veel in onze eigen bubbel leefden en dat zijn brein daar traag van werd. Dat mijn leven zo volledig om hem was gaan draaien dat het soms voelde alsof hij wel van me móést houden, simpelweg omdat ík zoveel van hém hield. En toen zei hij dat hij wat afstand nodig had. Pfff.

En daar, bij die grote ingelijste poster van Moonstruck aan de muur, smeekte ik hem om te blijven. Daar stond ik, verstijfd van ongeloof, terwijl hij de koffer die hij van tevoren al had ingepakt de deur uit rolde.

Natuurlijk heb ik geprobeerd ergens anders te schrijven: in het café om de hoek, in de bibliotheek in de stad, op een bankje in het park en zelfs een keer in de kathedraal van Winchester, omdat Jane Austen daar begraven ligt en ik dacht dat dat me misschien zou inspireren. Maar niets werkte. Ik kreeg geen woord op papier en gaf ondertussen geld dat ik niet had uit aan drankjes, metroritten en Jane Austen-merch uit de cadeauwinkel van de kathedraal.

Ik had mijn laptop nog naar een andere plek in huis kunnen verplaatsen, maar ik woon in een studio. Dat betekent dat ik vanaf elke plek letterlijk mijn hele appartement kan overzien. Dus blijf ik omringd door herinneringen. Herinneringen aan een verloren liefde die me steeds weer terugduwen in de cyclus van Boyz II Men, doelloos rondhangen en veel vlees eten, waarvan ik diep vanbinnen vermoed dat het me schaadt op manieren die ik nog niet eens kan bevatten.

Mijn telefoonscherm licht op: mijn agent, Bridget, belt voor onze wekelijkse check-in.

Ik zou moeten opnemen. Ik móét opnemen.

Maar ik druk de oproep weg.

Een minuut later verschijnt er een mail in mijn inbox.

Hoi Gertie,
Even een voorzichtige check-in! Geen druk natuurlijk, maar gaat het wel goed met je? Je bent zo stil de laatste tijd en ik had eigenlijk al wat pagina's van je verwacht. Overigens heb ik de uitgever gevraagd of ze ons willen contracteren voor een nieuwe serie, maar Eleanor wil eerst zien hoe het laatste *Bedlam Creek*-boek het doet. Zeker omdat de verkoop van het vorige deel wat achterbleef ten opzichte van onze verwachtingen. Dus van dit boek moeten we echt een knaller maken! Maar geen druk, hoor!

Ik staar een volle minuut naar de vloer voordat ik een antwoord typ.

Hé Bridget!
Ik zit ijverig te schrijven in de bibliotheek, dus ik kan niet bellen uit angst dat ze me er direct uit zetten, maar alles goed hoor!
Spreek je snel xx

Daarna loop ik naar de keuken, pak ik een mok uit de kast en trek ik het keukenkastje open waar ik de drank bewaar.

Kom maar door, Tucci.